เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ศาสนาอยู่กับภาคปฏิบัติ

ได้ไปวัดป่าเสือบ่อยไหมล่ะ (ไปอย่างน้อยเดือนละครั้งครับ) น่ารักมากนะ เสือเหล่านี้น่ารักมาก เอ๊ แปลกอยู่นะ ธรรมดาเสือน่ากลัวแต่นี้กลายเป็นน่ารักไปนะกับคน สนิทเอาขนาดนั้นนะ สนิทกับคน มองดูแล้วน่ากลัว แต่เวลาเข้าถึงกันแล้วน่ารัก ไม่เคยกัดอะไรเลยนะฟังว่า ฟังว่าไม่เคยกัดอะไรเลยเสือเหล่านี้ ถามพระแล้วเคยกัดอะไร ๆ เคยกัดใครไหม กัดสัตว์กัดอะไรเคยไหม ว่าไม่เคย มีแต่เล่นว่างั้น ชอบหยอกชอบเล่น กัดใครไม่เคยกัด ตั้ง ๙ ตัว นี่เขาก็จะเอามาปล่อยเรื่อยนะ ใคร ๆ ได้สัตว์อะไรมาก็จะมาปล่อยที่นั่น ๆ เรื่อยละ พระเป็นผู้รับเคราะห์เลี้ยงดู มีสัตว์มากเข้าทุกวัน ๆ ตั้งแต่เสือก็ ๙ ตัวแล้ว หมูประมาณ ๓๐๐

มันของเล่นหรือหมูป่าประมาณ ๓๐๐ อาหารอะไรจะพอให้กิน เขาไม่ได้คิดว่าเราอดอยากนะ เขาหิวเขามาเลย ตอนเช้าตอนฉันจังหันนี่เขาจะมารอเต็มละ พอพระท่านฉันเสร็จแล้วก็เอาข้าวใส่บาตรคลุกอะไร ๆ ต่ออะไรแล้วเอาไปแจกเขากิน จะอิ่มหรือไม่อิ่มก็ไม่ทราบแหละ เราคิดว่ามันจะไม่อิ่ม แต่คงพอบรรเทานะ เสร็จแล้วขึ้นเขาหมดเลย เพราะเป็นหมูป่ามาอาศัยกินกับคน นั่นซิเราเป็นกังวล มันควรจะได้ข้าวไปไว้มาก ๆ ต่อไปนี้ก็จะได้คิดอีกเหมือนกันนะ คราวนี้เราก็เอาไปให้ตั้ง ๒,๐๔๐ ถุง ก่อนจะมานี้ให้ ๒,๐๔๐ ถุง เราก็ได้หยั่งเสียงท่านจันทร์ดูว่า ข้าวที่เอามานี้ท่านจะพิจารณาว่ายังไง ข้าวที่เอามานี้เป็นจำนวนมากพอสมควร ท่านจะพิจารณาและปฏิบัติต่อข้าวนี้ยังไง หยั่งความเห็นของท่าน

ท่านบอกว่าจะเอาไปแจกคนทุกข์คนจนตามแถวนี้ พอเราทราบอย่างนั้นแล้วเราก็เลยบอก คนจนตามแถวนี้ตามแถวไหนก็ตามเขามีทางหากินได้ แต่สำหรับหมูป่าที่เต็มอยู่ในนี้และสัตว์ในวัดนี้ไม่มีทางหากิน ข้าวนี้ควรเอาไว้สำหรับเลี้ยงสัตว์เหล่านี้ เราว่าอย่างนั้นนะ คือตัดทางโน้นออกเลย เพราะทางโน้นมีทางหากินได้ แต่สัตว์ที่วิ่งมาหาเราเขาไม่มีทางหากิน มีทางเดียวคือต้องมาหาพระ เราก็เลยพูดอย่างนั้นเลย สัตว์ที่อาศัยข้าวกินมีเยอะ พวกนกยูง พวกหมูก็เป็นร้อย ๆ ข้าวเหล่านี้ไม่นานหมดเราก็ว่าอย่างนั้น ท่านคงจะปฏิบัติตามนั้น เกี่ยวกับข้าวอันนี้ก็พวกนกยูง พวกหมู กวาง นกยูง ตั้ง ๔๐ กว่ามายั้วเยี้ยอยู่นั้นคอยกินกับพระทั้งหมดนะ นี่ละที่เราเป็นกังวล

เราต้องได้หามาไว้ให้เขากิน เขามีความหิวิ่งมาหาเท่านั้น เขาไม่ได้คิดอะไรนะสัตว์ เราจะจนไม่จน มีให้เขาหรือไม่มี เขาก็มา เพราะเขาเคยได้กินที่นั่นเขาก็มา จึงต้องได้เตรียมเอาไว้ ๆ พวกหมูป่านี่ละมาก พวกนี้กินข้าวโดยตรง พวกข้าว พวกเผือก พวก

มัน ข้าวเป็นอันดับหนึ่ง พวกกวาง พวกควายพวกวัวเขาก็กินหญ้า เอาผักเอาอะไรไปให้เขากิน เราไปเอาพวกผักพวกอะไรใส่รถไปให้เขากิน เอาไปทั้งเผือกทั้งมันทั้งผัก กล้วยไปแต่ละครั้งไม่ใช่น้อย ๆ เต็มรถ ๆ หลายคันนะ ไปคราวที่แล้วจวนจะมานี้รถก็หลายคัน สำหรับใส่พวกผักพวกเผือกพวกมันพวกกล้วยอะไรหลายอย่าง ให้สัตว์ประเภทต่าง ๆ สำหรับข้าวนี้ก็เจาะจงไว้สำหรับพวกสัตว์กินข้าว สำหรับเสือนั้นเราให้เรียบร้อยแล้ว เรากำหนดไว้เรียบร้อยแล้วให้ถึง ๓ เดือนออกพรรษาพอดี

เห็นไหมล่ะสัตว์ป่า มันอยู่ในภูเขามันทำไมมาลงกินข้าวกับพระฟังซิ หมูป่าสัตว์ป่าก็อย่างนั้นแล้ว เชื่อหรือไม่เชื่อที่พูดให้ฟังเหล่านั้น เชื่อหรือไม่เชื่อก็ไปดูเอาซิหลักฐานพยานมีอยู่ วัดป่าหลวงตาบัว ที่เมืองกาญจน์ สัตว์ป่าหมูป่าเป็นร้อย ๆ ฟังซิ เขาอยู่บนภูเขานะ พอตัวนี้ได้กินตัวนั้นได้กินก็ชักชวนกันมา แล้วก็มาเรื่อย ๆ มากเข้า ๆ พวกนกยูงก็เหมือนกัน เขามาโดยหลักธรรมชาติของเขาเอง ไม่ได้ถูกบีบถูกบังคับมา เขามาได้กินตัวหนึ่งสองตัวทีแรกแล้วเขาก็ไป เจอกันเขาก็บอกกัน เดี๋ยวนี้ตั้งเป็นร้อย ๆ เขากลัวคนเมื่อไรเห็นไหมล่ะ ที่ท่านแสดงไว้ในอรรถในธรรมกับอันนี้เข้ากันได้เปรี้ยง ๆ เลยไม่ผิดเลยนะ ว่าพระท่านไปอยู่ในป่าในเขาสัตว์มาอาศัย ก็อย่างนี้ละดูเอาซิ

คือจิตใจของสัตว์เหล่านี้มันเคย ก็เพราะเพศ ผ้าเหลืองนี่สำคัญมากนะ คือสัตว์ประเภทต่าง ๆ เขาเคยบวชเป็นพระมากับศาสนาของพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ ๆ กี่กัปกี่กัลป์มาแล้ว เพราะใจนี้ไม่เคยตาย เกิดพลิกไปเปลี่ยนมาอยู่อย่างนั้น เวลาเขาเป็นมนุษย์พบกับศาสนาเขาก็บวช เคยบวชเป็นพระเป็นอะไรมาแล้ว เป็นพระเป็นเณรในพุทธศาสนา เพราะพุทธศาสนานี้มีมาดั้งเดิม เป็นศาสนาคู่โลกคู่สงสารจริง ๆ คือพุทธศาสนา นอกนั้นไม่ได้แน่นอน เกิดแล้วดับ ๆ ไม่มีหลักเกณฑ์เหมือนพุทธศาสนา

พุทธศาสนานี้พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ตรัสรู้ตามหลักเกณฑ์ของธรรมจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงเป็นศาสนาคู่โลกคู่สงสารได้ ครั้นเวลาตรัสรู้ปึ๋งเล็งญาณดูพระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านทำยังไง ๆ นั่นฟังซิ แม้แต่พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านยังเป็น ท่านเคยเล่าให้ฟังท่านพิจารณาในพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ของเล่นเมื่อไรพ่อแม่ครูจารย์มั่น จึงว่าถ้าเป็นสมัยพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ยังไงท่านต้องได้รับเอตทัคคะทางหนึ่งอย่างเด่นชัดไม่สงสัยเลย เพราะเด่นมากทางด้านจิตใจความรู้ประเภทต่าง ๆ ประกอบกับทางด้านข้อวัตรปฏิบัติ เคร่งครัดทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรตกเรี่ยเสียหายเลย ท่านเก็บหอมรอมริบหมด พระวินัยข้อเล็กข้อใหญ่นี้เก็บหมดเลย ก็เรียนมาด้วยกันก็เห็นนี่ ท่านปฏิบัติยังไงก็รู้ เรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องความปลีกย่อยนี้ โถ ว่างั้นเลยนะ เพราะฉะนั้นจึงพูดว่าพระไตรปิฎกนี้น้อยนิดเดียว ถ้าพูดถึงเรื่องความจริงที่ธรรมบรรจุไว้จะกระจาย

ทั่วโลกดินแดนนี้ เข้ากันไม่ได้กับพระไตรปิฎก ความจริงกับความจำจึงต่างกันมากทีเดียว

พระไตรปิฎกท่านจดมาเฉพาะที่จำเป็น ๆ พอเป็นปากเป็นทางให้พาดำเนิน ถ้าจะจดมากกว่านั้นก็เหลือเฟือฟั่นเฝือ แล้วก็ทำให้คนท้อถอยไปเสียแล้ว เห็นว่าเหลือกำลัง แน่ะไปอย่างนั้นนะ ท่านจึงจดจารึกมาเท่าที่จำเป็น ๆ เช่น อริยสัจ ๔ สติปัฏฐาน ๔ เหล่านี้เป็นรากฐานของพุทธศาสนา รวม โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ เหล่านี้เป็นธรรมจำเป็น นอกนั้นที่แตกเป็นแขนงจากส่วนใหญ่นี้ไปนับไม่ได้ เช่น ไม้ต้นหนึ่งมีกิ่งก้านสาขาดอกใบขนาดไหนดูซิ นี่ละธรรมแต่ละแขนงใหญ่ ๆ ออกมานี้แตกออกไปอย่างนั้นละ แตกออกไป ๆ แล้วใครจะไปจดจารึกทัน จดจารึกไหวล่ะ แต่ความรู้มันถึงกันหมดนี่ เป็นความจริง ๆ ไปที่ไหนมันรู้ไปหมด ๆ จะเอามาจดจารึกอะไร ก็จดจารึกเฉพาะที่จำเป็น ๆ เท่านั้นเอง

ให้เข้าถึงใจดูซิน่ะความจริง สภาวธรรมทั้งหลายเป็นความจริงล้วน ๆ ในโลกนี้จิตรับสัมผัสกับสิ่งเหล่านี้กว้างแคบขนาดไหน รับสัมผัสไปตามกำลังวาสนาของตัวเองออกรู้ ทีนี้ความจำก็ได้แต่ตามคัมภีร์ ในคัมภีร์เล่มเดียวกันนั้นถ้าอ่านผ่านไปตรงไหน ที่อื่นไม่ได้ผ่านก็ไม่รู้ ในคัมภีร์เล่มเดียวกันนั่นแหละ อ่านผ่านตรงไหนถึงจะรู้เป็นทาง ๆ ไป แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น กระจายไปเลย ๆ มันหากเป็นของมัน ซึมซาบไปเลย จะว่าไง มันต่างกันนะ

แล้วความจริงนี้เวลาออกมาแล้วแม่นยำเสียด้วย เจ้าของแน่ใจตลอด ๆ ไม่ได้สงสัยเหมือนเราเรียนมานะ นี่ก็เคยพูดแล้วเรียนมาแบกคัมภีร์ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นคัมภีร์สงสัยจะคัมภีร์มรรคผลนิพพานอะไร จำได้เท่าไรก็ไม่เป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตัวของตัวได้เลย แบกแต่ความสงสัยไป พอท่านตีทีเดียวแตกกระจายแล้ว ทีนี้ความเชื่อมั่นก็ปึ๋งขึ้นเลย จากนั้นก็ไปใหญ่เลย นั่นลงใจแล้วเป็นอย่างนั้นคนเรา ถ้าลงใจแล้ว ท่านถอดออกมาจากความจริง ๆ ท่านไม่ได้เอาจากความจำอะไรเลย

เวลาเทศน์จบลงแล้วท่านยังเตือนเราอีก ท่านมหาอย่าว่าผมประมาทธรรมะของพระพุทธเจ้านะ ท่านมหาก็เรียนมาพอสมควรจนได้เป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาทธรรมะพระพุทธเจ้านะ นั่นฟังซิ ธรรมะที่เรียนมาทั้งหมดเวลานี้ให้ยกบูชาไว้เสียก่อน อย่าด่วนเอาเข้ามาเกี่ยวข้องกับภาคปฏิบัติ มันจะมาสับสนปนเปกันยุ่งเหยิงวุ่นวาย จิตจะเข้าสู่ความสงบหาหลักเกณฑ์ไม่ได้ นั่นฟังซิ เวลานี้ให้ยกที่ศึกษาเล่าเรียนมามากน้อยบูชาไว้ก่อน ให้เน้นทางด้านปฏิบัติทางด้านจิตใจ หลักใหญ่คือความสงบ ที่จะเป็นที่ตั้งรากฐานแห่งธรรมทั้งหลายอยู่ที่ความสงบ นั่นท่านว่า ให้ตั้งอันนี้ให้ดี ท่านอย่าไปกังวลกับการศึกษามามากน้อย มันจะเข้ามาเตะมาถีบมายันกันแล้วความสงบจะไม่มี ถูก

ความสงสัยสนเท่ห์คละเคล้าสับปนกันไป แล้วจะหาหลักเกณฑ์ไม่ได้ เราไม่ได้ลืมนะท่านว่า เวลานี้เป็นเวลาต้องการความสงบเพื่อตั้งหลักใจ เมื่อมีความสงบลงไปแล้ว จิตใจค่อยกระจายออกไปนี้ ระหว่างปริยัติกับปฏิบัตินั้นจะวิ่งเข้าถึงกัน ท่านว่าเราไม่ลืม เมื่อถึงขั้นปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าถึงกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่อันหนึ่งเอาไว้ไม่อยู่ คือจะวิ่งถึงกันทันที ๆ

เวลาเป็นขึ้นในใจมันเป็นอย่างนั้น นี่มันมีหลักฐานพยานยืนยัน ๆ ท่านเป็นมาก่อนแล้วท่านเล่าให้เราฟัง เรายังไม่เป็นเราก็สงสัย พอเวลามันเป็นแล้วมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ มันวิ่งประสานกันปั๊บ ๆ เลยหลายแง่หลายทาง อย่างหนึ่งเป็นอย่างนี้แล้วเอ้า ปริยัติท่านว่ายังไง วิ่งเข้ามารับกัน ๆ มันวิ่งหลายด้านหลายทางนะ เพราะฉะนั้นจึงว่าห้ามไม่อยู่ ภาคปฏิบัติคือความรู้ความเห็นเกิดขึ้นในใจแล้วความสงสัยมันวิ่งใส่ปริยัติทางด้านปัญญานะ ไม่ใช่วิ่งด้วยความสงสัยจดจำนะ วิ่งทางด้านปัญญา เอามายืนยันกัน ๆ สงสัยตรงไหนมันก็วิ่งใส่ปริยัติ เป็นตรงไหนเอาปริยัติมาเทียบเคียงกัน ที่ควรจะเทียบเคียงเอามายืนยันกัน อันที่ไม่ควรมันก็ปึ๋ง ๆ ไปเลย อันไหนพอที่จะแยกแยะออกมาเทียบเคียงกันก็ออกมา เป็นเอง ๆ ท่านบอกเอาไว้ไม่อยู่

นี่ละเราถึงใจเหลือเกินนะ ท่านบอกเวลาปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าถึงกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ โอ๋ย จริง ๆ มันวิ่งใส่กัน สติปัญญาพิจารณารู้เรื่องยังไง ๆ ปริยัติกับนั้นมันวิ่งเข้ามาประสานกันเรื่อย ๆ เรื่องปริยัติกับปฏิบัติ โอ๋ย ต่างกันมาก ภาคปฏิบัติเป็นภาคที่ลึกซึ้งกว้างขวางมากและแน่นอนเป็นลำดับลำดาไป ภาคปริยัติเรียนไปความสงสัยก็คืบคลานไปตาม ๆ กัน ไม่ได้แน่ใจนะ ว่าบาปว่าบุญว่านรกสวรรค์ ว่าสัตว์ว่าเปรตผีเทวบุตรเทวดาอะไรสงสัยไปหมด ภาคปริยัติ มันเรียนเพื่อความสงสัยก็ไม่ผิด ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้ตั้งใจสงสัย เราจะเรียนหาความจริง แต่ไปเจอความจริงเข้าแล้วความสงสัยมันคืบคลานเข้าไปเสีย

ความจริงพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วอย่างจริงจัง เวลาไปเจอเข้าเป็นความจำมันไม่เห็น เห็นแต่ชื่อเฉย ๆ ตัวจริงไม่เห็น พระพุทธเจ้าเห็นตัวจริงแล้วสอนออกมา เวลาภาคปฏิบัติปั๊บนี้เข้าไปเห็นตัวจริงล่ะซี จำชื่อได้แล้วตามรอยเข้าไปก็ไปเจอตัวจริง พอเจอตัวจริงแล้วก็หายสงสัย ๆ เช่นเดียวกัน นั่นมันต่างกันนะ ภาคปฏิบัติรู้อะไรเข้าไปนี้แม่นยำ ๆ และกว้างขวางมากนะ ความจริงทั้งหลายถ้าเราจะเทียบแล้วนะ ความจริงในสภาวธรรมทั้งหลายที่มีอยู่ทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ว่าเปรตว่าผีว่าสัตว์ว่าอะไร ๆ ก็ตาม เรื่องต้นไม้ภูเขาอย่าเอามายุ่งท่านไม่เกี่ยวนะ ภาคปฏิบัติจะไม่ไปสนใจกับวัตถุสิ่งเหล่านี้เลย เพราะเหล่านี้ไม่มีวิญญาณ อันนี้ไม่มีจิตไม่มีวิญญาณ จิตกับวิญญาณมันเข้าถึงกัน ทั่วแดนโลกธาตุมีแต่สภาวธรรมจิตวิญญาณ สภาวธรรมที่ไม่ใช่จิตวิญญาณก็ตาม เช่น นรก

สวรรค์ ไม่ใช่จิตวิญญาณ แต่เป็นสภาวธรรมเป็นนามธรรมด้วยกัน เข้าถึงกัน ๆ อันนี้ไม่ใช่นามธรรม วัตถุ เวลามันเข้าถึงเป็นอย่างนั้น

ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศหนาแน่นขนาดไหน ไม่ได้มาเกี่ยวกับจิต จิตมันจะวิ่งสัมผัสกับพวกจิตวิญญาณ พวกสภาวธรรมที่เป็นนามธรรมล้วน ๆ ไม่เป็นวัตถุเหล่านี้ด้วยกัน นั่นละจิตเข้าอันนั้นเลย วัตถุนี่ไม่เข้า เหมือนไม่มี วัตถุเหล่านี้เหมือนไม่มี ไม่ได้เข้าเกี่ยวข้องกับจิตเลย จิตวิญญาณพวกนามธรรม ประเภทนามธรรมรู้ เช่น สวรรค์นี่ก็เป็นนามธรรม นรกก็เป็นนามธรรม จิตก็เป็นนามธรรม เข้าถึงกัน ๆ จิตวิญญาณอยู่ที่ไหน ๆ นี่ก็นามธรรม เข้าถึงกัน ๆ ส่วนวัตถุเหล่านี้ไม่ใช่นามธรรม จิตไม่เข้าไปยุ่ง

เรียนเข้าไป ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าสอนมีปัญหาอะไรธรรม ปัญหาใหญ่โตเวลานี้ก็มีแต่กิเลสควบคุมหัวใจไว้ไม่ให้เชื่ออรรถเชื่อธรรม คือความจริงทั้งหลายนั่นเอง ถ้าลงได้ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าแล้วรู้นั้น โอ๋ย สิ่งเหล่านี้พังไปหมดเลย พังเลยทันที เพราะเหล่านี้ของปลอม ของจริงที่ท่านรู้ นั่นเรียกว่าของจริง ของปลอมที่คาดไว้หมายไว้ล้มหมดเลย ท่านจึงเทียบไว้ว่า สภาวธรรมที่ควรแก่จิตใจจะรู้จะเห็นนั้นท่านเทียบกับเชื้อไฟ จิตนี้เหมือนกับไฟ จิตหรือธรรมเป็นอันเดียวกันนี้เหมือนกับไฟ สภาวธรรมทั้งหลายที่เป็นนามธรรมซึ่งเป็นของคู่ควรกันกับจิต ที่จะรู้จะเห็นซึ่งกันและกันนั้นเป็นเชื้อไฟ

เชื้อไฟมีอยู่ที่ไหนจิตนี้มันจะลุกลามของมันไปตามนั้น ตามเชื้อไฟหยาบละเอียดเชื้อไฟอยู่ที่ไหน เช่นฟืนเช่นอะไร จ่อไฟเข้าไปมันจะเผาไปเรื่อย ๆ ตามส่วนละเอียดและหยาบของเชื้อไฟ นี่สภาวธรรมมีอยู่ยังไง ๆ แล้วความรู้ความเห็นอันนี้จะซึมซาบไปรู้ไปเห็นไปหมด เหมือนกับว่าไฟได้เชื้อตามไป เพราะฉะนั้นจึงว่ากว้างขวางมาก ความรู้รู้ทางจิตใจความจริง คือรู้ด้วยจิตใจจริง ๆ แล้วกว้างขวางมาก ความจำไม่กว้าง ไปแคบตามคัมภีร์เท่านั้นแหละ เรียนไปตามคัมภีร์ ๆ ได้แล้วก็ยังมาหลงมาลืมอีก เพราะเพียงได้ความจำเฉย ๆ ถอดถอนกิเลสก็ไม่ได้

ความจำไม่ใช่ความถอดถอนกิเลส จำได้พอเป็นปากเป็นทาง เหมือนแบบแปลนแผนผังเราปลูกบ้านปลูกเรือนนั่นแหละ มันยังไม่เป็นบ้านเป็นเรือนให้ เป็นแต่แปลนเฉย ๆ จะเรียกว่าคนนี้ทำแปลนเสร็จแล้วเป็นบ้านเรือนขึ้นมาอย่างนั้นไม่ได้นะ ทำแปลนเสร็จแล้วต้องปลูกสร้างตามแปลนนั้น ถึงจะสำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา นี่เรียนได้แล้วปฏิบัติตามความเรียนมา จะสำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา เริ่มตั้งแต่ ศีล สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติหลุดพ้น นี่เป็นผลขึ้นมา ๆ จากภาคปฏิบัติ ถอดถอนกิเลสด้วยภาคปฏิบัตินะ ไม่ได้ถอดถอนกิเลสด้วยภาคความจำ

จำมาเท่าไรก็จำเถอะ ดีไม่ดีสั่งสมกิเลสด้วยทิฐิมานะ สำคัญว่าตนเรียนรู้ฉลาดนักปราชญ์แหลมคมไป สั่งสมทิฐิมานะมากยิ่งกว่าคนไม่ได้เรียนก็ได้ แน่ะเป็นไปได้อย่างนั้น จะให้ถอนกิเลสถอนไม่ได้ ถ้าเรียนไปถึงปั๊บสะดุดจิตขึ้นมาก็๊ก เป็นภาคปฏิบัติขึ้นมาแล้วในจิตที่สะดุด ในสิ่งที่เราเรียนมา เรียนมาอย่างนี้มันสะดุดก็๊กจิตพิจารณา นี่เป็นภาคปฏิบัติในตัว ถอนกิเลสได้ ถ้าเรียนจำไปเฉย ๆ ถอนไม่ได้นะ ต้องภาคปฏิบัติมันสะดุดก็๊กเอามาพิจารณา ได้ความขึ้นมา นั่น เรียกว่าเป็นภาคปฏิบัติแทรกแล้ว ถอนกิเลสไปในตัวได้แล้วโดยลำดับ

มีแต่ภาคปริยัติ เรียนมาแล้วเอาการศึกษาเล่าเรียน เอาแปลนมาเป็นบ้านเป็นเรือนมีอย่างเหรอ แปลนไม่ใช่บ้านใช่เรือน แปลนเพื่อสร้างบ้านสร้างเรือนขึ้นมา การเรียนมามากน้อยพระไตรปิฎกจบก็เป็นแปลนกันทั้งนั้น แปลนบาปแปลนบุญแปลนมรรคผลนิพพาน อยู่ในศาสนานั้นหมด แต่ไม่ใช่เป็นตัวบาปบุญสวรรค์นิพพาน เป็นแปลนของมรรคผลนิพพาน ต้องเป็นภาคปฏิบัติ นี่เรียกว่าเราปลูกสร้างแล้ว เอาแปลนมาแล้วก็ปลูกสร้างตามแปลน สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา นี่เอาแปลนมากาง เราจำได้เท่าไรปฏิบัติตามนั้นแล้วก็สำเร็จเป็นผลขึ้นมา ๆ

ตั้งแต่เริ่มจิตเป็นสมาธิ ท่านสอนให้ภาวนา เราจำได้แต่ภาวนาเฉย ๆ เราไม่ทำภาวนามันก็เป็นแปลนเฉย ๆ เราภาวนาด้วยชื่อว่าปลูกสร้างแล้ว ทีนี้ก็เป็นผลขึ้นมาให้เห็น ๆ เป็นลำดับลำดาจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น เป็นภาคปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานทั้งนั้น อันนี้มันมีแต่คัมภีร์นั่นซิ เรียนมาแล้วเอาชื่อเอาเสียงที่เรียนมาเป็นมรรคผลนิพพานมันไม่เป็น มันเป็นไม่ได้ ศาสนาที่ว่าเสื่อมลงทุกวัน ๆ ก็เพราะไม่มีภาคปฏิบัติ มีแต่ภาคความจำจะเอาความเจริญของศาสนามาจากไหน คนจำได้ทำชั่วได้อยู่แต่คนรู้ตามความจริงไม่ทำชั่ว นั่นต่างกันนะ รู้จริง ๆ แล้วไม่ทำ แต่ผู้ที่ได้แต่ความจำทำได้ ทำชั่วได้

อย่างสุรายาเมา ห้ามไม่ให้ดื่มสุรา มันจำได้ด้วยกัน แต่มันฟัดสุราจนไม่มีเหลือเห็นไหมล่ะ มันจำได้เฉย ๆ ถ้าคนเชื่อในเรื่องสุรายาเมาด้วยภาคปฏิบัติแล้วจ้างก็ไม่กิน นั่นเห็นไหมล่ะมันต่างกัน จิตดวงนี้ละมันไม่ยอมรับ ถ้าจิตมีแต่ความจำมันทำได้ทั้งนั้นแหละ ขโมยเขาเป็นบาป มันก็ไปขโมยได้อยู่ ถ้าเป็นภาคปฏิบัติแล้วไม่ทำ ไม่ว่าที่แจ้งที่ลับทำไม่ลง นั่นมันต่างกันนะ จิตยอมรับธรรมเสียอย่างเดียวทำตามธรรมได้ทั้งนั้น ถ้าจิตไม่ยอมรับธรรมมีแต่ความสงสัยทำชั่วได้ตลอด เหมือนคนเราที่ไม่ได้เรียนอรรถเรียนธรรม ไม่ผิดกัน เข้าภาคปฏิบัติมันถึงได้รู้ชัดเจน ทางภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติมันแจงกันได้ละเอียดลออมาก ถ้ามีแต่ภาคปริยัติไม่มีภาคปฏิบัติก็สักแต่ว่าจำมา ๆ ไม่รู้

ความหยาบละเอียดอะไรของธรรม แต่มีภาคปฏิบัติจับเข้าไปนี้รู้ความหยาบละเอียดของธรรมเป็นลำดับลำดาไป

มันน้อยหรือในเมืองไทยเรา บ้านใดเมืองใดเราอย่าว่าแต่ในวัดนะ ในบ้านก็เต็มอยู่คัมภีร์ เต็มอยู่ในบ้านในเรือน แต่มันไม่สนใจปฏิบัตินั่นซี คัมภีร์ก็ล็อกไว้ในตู้ในหีบเสีย กิเลสมันออกเพ่นพ่านตีตลาดให้สัตวโลกทั้งหลายเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าเห็นไหมล่ะ กิเลสออกตีตลาดธรรมไม่ได้ออกปราบปรามกัน ความสงบสุขจะมีมาแต่ที่ไหนไม่มี ให้พากันปฏิบัติให้เป็นภาคปฏิบัติในตัวเอง ศาสนาอยู่กับภาคปฏิบัตินะ ภาคความจำเป็นปากเป็นทางที่เรียนมาแล้วให้ปฏิบัติตามนั้น ผลคือปฏิเวธขั้นที่สามจะเป็นเจ้าของให้เป็นผู้ทรงความสุขความเย็นใจไว้ได้ นี่ผลคือความสุขความเย็นใจเจ้าของได้รับเป็นลำดับลำดามา

ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๒๘ บาท ๖๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๑ ดอลล์ ทองคำที่ได้หลังจากหลอมแล้วนี้ได้ ๑๐ กิโล ๒๐ บาท ๒๖ สตางค์ ที่ฝากไว้เรียบร้อยแล้ว ๒,๗๕๐ กิโล รวมทองคำทั้งหมดเป็น ๒,๗๖๐ กิโล

วันนี้ไม่ค่อยสบายมาได้ ๒-๓ วัน มันเป็นอยู่ภายใน หวัดอันนี้แปลก ๆ อยู่กว่ามันจะมาแสดงนี้มันปวดเนื้อปวดตัวเสียก่อนนะ เมื่อวานซืนหรือวันไหนมันเจ็บปวดรวดร้าวไปตามสรรพางค์ร่างกาย เอ๊ มันเป็นอะไรนา จะว่ากระทบกระเทือนอะไรก็ไม่เห็นปรากฏ แต่ตามข้อตามแขนตามมือตามเท้านี้ปวดเจ็บไปหมด พอตกกลางคืนมานี้หวัดก็เริ่มแสดงออกมา พอตื่นเช้าแสดงชัดเจนทั้งจามทั้งไอทั้งอะไร อ๋อ มันเป็นเพราะอันนี้เอง เมื่อวานก็ยังเป็น เมื่อวานนี้ก็ยังซึมอยู่ทั้งวัน วันนี้ก็ยังมีอยู่ หวัดคราวนี้เป็นหวัดอะไรไม่รู้นะ เหนื่อยอยู่ วันนี้เบาหน่อยแล้วไม่ค่อยแสดงอะไรมากนัก นี่ก็ไม่มีเรื่องอะไรพูดละ วันนี้พูดเพียงแค่นี้นะ พูดทุกวัน ๆ เหนื่อยมากนะหลวงตาเทศน์

นี่ก็ออกอินเตอร์เน็ตทุกวันนะ ออกทั่วโลกทุกวัน พูดอัดเทปไว้ข้างใน ออกทั่วโลกเป็นประจำทุกวัน ๆ เวลาเราตายไปแล้วนี้ก็อาจจะถอดออกจากหนังสือเราเล่มต่าง ๆ นั้นออกอันนี้อีกเหมือนกัน เราคิดว่าอย่างนั้นนะ มันจะเป็นไป เพราะธรรมะที่เทศน์นี้มันแสนนานตั้ง ๕๐ กว่าปีแล้ว เทศน์ธรรมะที่ลึกซึ้ง ๆ มาก ๆ เป็นเทศน์สอนพระล้วน ๆ ในวัดป่าบ้านตาดอันนี้ยังไม่ได้ออกนะ ออกแต่ธรรมะแกงหม้อใหญ่ ๆ ทั่วกันไปเวลานี้ ส่วนแกงหม้อเล็กหม้อจิ๋วยังไม่ได้ออก ทีนี้เวลามันหมดแล้วไม่มีอะไรจะออกแล้ว เดี๋ยวก็จะไปคว้าเอาแกงหม้อเล็ก หม้อจิ๋วออกมา ตามหนังสือที่จัดพิมพ์ไว้หลายเล่ม ๆ แล้วในเทปด้วย เทปก็มีจำนวนมากสำหรับวัดนี้นะ เทปที่เทศน์สอนพระนั้นก็มาก หนังสือที่พิมพ์แจกนี้เกี่ยวกับการเทศน์สอนพระก็มาก ต่อไปเขาอาจจะถอดอันนั้นออกไป มันหากมีหากเป็นแหละผู้เสาะแสวงยังมีอยู่

สมมุติว่าหมดวาระที่เราเทศน์สอนประชาชน ซึ่งออกอินเตอร์เน็ตอยู่ทุกวันนี้หมดไปนี้ เขาก็จะต้องไปค้นเอานั้นมาอีกมาต่อกันไปอีกเรื่อย ๆ แล้วตอนสุดท้ายจะได้ฟังธรรมะขั้นสูง ขั้นสูงสุด ๆๆ เลย เพราะออกมาจากเทปที่เทศน์สอนพระ ออกจากหนังสือที่เทศน์สอนพระ เทศน์สอนพระมีแต่ธรรมะสูง ๆ ทั้งนั้น จึงเรียกว่าแกงหม้อเล็กหม้อจิ๋ว เทศน์อย่างเด็ดอย่างเฉียบอย่างขาด ฆ่ากิเลสขาดสะบั้นไปเลย คือธรรมะประเภทนั้น

วันพรุ่งนี้ถ้าตามปกติแล้วท่านเจ้าคุณธรรมฯ วัดโพธิ์ท่านอาจจะพาประชาชนมาคือวันแรม ๘ ค่ำของทุกปีนี้ท่านมาเป็นประจำนะ ทีนี้ท่านได้เผดียงบอกใครหรือไม่ (บอกแล้วครับ) อย่างนั้นแล้ววันพรุ่งนี้ก็บ่ายโมงวันพระท่านจะพาประชาชนพระเณรมาบ่ายโมงวันพรุ่งนี้วันที่ ๑๓ ท่านเคยมา ถ้าตามธรรมดาท่านก็แก่พรรษากว่าเรา ๒ พรรษา แต่ที่ท่านมานี้เพราะท่านเป็นผู้นำพระเณรประชาชนมานี้ประจำทุกแรม ๘ ค่ำของทุกปีเข้าพรรษาแรกนี่ วัน ๘ ค่ำเดือน ๘ ของทุกปี ท่านปฏิบัติมา ๑๐ กว่าปีแล้วนะวันพรุ่งนี้ท่านก็จะมา

เมื่อวานนี้เขาก็ขออีกแต่เราไม่ให้ เมื่อวานนี้ทางโรงพยาบาลห้วยเม็กขอ แต่เราไม่ให้เพราะเราไม่มีจะให้ ขอรถเสียด้วยนะ รถคันหนึ่งตั้ง ๙๗๐,๐๐๐ นี่ก็กำลังสั่ง พึ่งตกมาคันเดียวนะยังอีกคันหนึ่ง มาขออีกเราก็ไม่ให้ เพราะเมื่อเช้าวานนี้ห้วยผึ้งก็มาขออัลตราซาวนด์ นั่นละเราต้องพักไว้ก่อนเรากำลังไม่พอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ **หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร** ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd